В базальтах скель вибиваючи аннали,
Понурі раби фараона Снофру
Чи ж думали коли, що гімн Інтернаціонала
Прозвучить звитяжно Сені й Дніпру?

Дикун чатує в очеретах Мвутанга,
Застромивши в волосся два блискучі пера
А в залах Bull обертається танго
І огнями танцює Avenue de l'Opera.

Та по-давньому з голок комашня метушлива
Підіймає високо лабіринти-житла,
І бобер свою греблю споруджає на диво,
І стільник з шестикутників ліпить бджола

І ті самі в просторі персні Сатурна,
Проміння Венери і орбіти комет,
Як тоді, коли сцену стрясали котурни,
Коли місяць на храми стягав Магомет.

Від Перікла до Леніна, від сьогодні до завтра
Моряка перебіжний на березі сон,
І тупе миготіння в голові плеозавра
Лиш помалу з'ясовує упертий Бергсон.

І сяєва смілі Лобачевського й Маркса,
Змагання віків, їх побідний пеан —
Тільки іскорка звідти, з червоного Марса,
З світових порошинок, що мчить Альдебаран.